

ในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงยุคสมัยนี้ โดยเฉพาะพวกเราคริสตชน ได้รับเรียกให้รับเอาแบบอย่างการมองที่เปี่ยมด้วยเมตตาธิปไตยขององค์พระเยซู คริสตเจ้า ให้เราดูแลผู้ที่ทนทุกข์และโดดเดี่ยว ที่อาจถูกละเลยและถูกทอดทิ้ง ด้วยความรักต่อกันและกันซึ่งองค์พระคริสตเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทาน ให้แก่เราในการอธิษฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศีลมหาสนิท ขอให้เรารักษา บาดแผลแห่งความสันโดษและความโดดเดี่ยว ด้วยวิธีนี้ เราจะร่วมมือกัน ในการต่อสู้กับวัฒนธรรมปัจเจกนิยม ความเฉยเมย และความสูญเปล่า และ ทำให้เกิดการเติบโตของวัฒนธรรมแห่งความอ่อนโยนและความเห็นอกเห็นใจ

บรรดาผู้เจ็บป่วย ผู้ที่เปราะบาง และคนยากจนเป็นหัวใจของพระศาสนจักร พวกเขาจะต้องเป็นศูนย์กลางของความสนใจของมนุษยชาติและความใส่ใจใน การอภิบาลของเราด้วย ขอให้เรอย่าลืมสิ่งนี้! และขอให้เรามอบความไว้วางใจ ต่อพระนางมารีย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด องค์อุปถัมภ์ของผู้ป่วย ขอให้พระนางวิงวอน เพื่อเรา และช่วยให้เราเป็นผู้เชี่ยวชาญในการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและเป็น พี่น้องกัน

โรม, มหาวิหารนักบุญยอห์น ลาเตรัน
10 มกราคม 2024

สมเด็จพระสันตะปาปา ฟรังซิส

(แปลโดย คณะนักบวชคามิลเลียนประเทศไทย)

สาส์นองค์สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส

โอกาสวันผู้ป่วยสากลครั้งที่ 32

(11 กุมภาพันธ์ 2024)

“ไม่เป็นการดีเลยที่มนุษย์จะอยู่อย่างโดดเดี่ยว”
การเยียวยารักษาผู้ป่วยด้วยการเยียวยาความสัมพันธ์

บรรดาพี่น้องชายหญิงที่รักทั้งหลาย

“การที่มนุษย์จะอยู่คนเดียวมันไม่ดี” (ปฐมกาล 2:18) ตั้งแต่แรกเริ่ม พระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์แห่งความรัก ทรงสร้างมนุษย์มาเพื่อการเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยจารึกมิติแห่งความสัมพันธ์ไว้ในตัวเขา ดังนั้นชีวิตของเราซึ่งหล่อหลอม ตามภาพลักษณ์ของพระตรีเอกภาพจึงถูกเรียกให้ตระหนักรู้ในตัวเองอย่าง เต็มที่ในพลวัตของความสัมพันธ์ มิตรภาพ และความรักซึ่งกันและกัน เราถูก สร้างมาให้อยู่ด้วยกัน ไม่ใช่อยู่คนเดียว และแน่นอนว่าเพราะโครงการแห่งการ มีส่วนร่วมนี้ถูกจารึกไว้อย่างลึกซึ้งในหัวใจของมนุษย์ ประสบการณ์ของการละทิ้ง และความสันโดษจึงทำให้เราหวาดกลัว เจ็บปวดและแม้กระทั่ง ไร้มนุษยธรรม ด้วยซ้ำ จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นในช่วงเวลาของความเปราะบาง ความไม่แน่นอน และความไม่มั่นคง ซึ่งมักเกิดจากการเจ็บป่วยร้ายแรง

ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้านึกถึงบรรดาผู้ที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพังในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด-19 นั่นก็คือ ผู้ป่วยที่ไม่สามารถต้อนรับผู้มาเยี่ยมได้ รวมถึงแพทย์พยาบาลและเจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนจำนวนมาก ผู้คนเหล่านี้มีงานล้นมือและปิดขังตัวเองอยู่ในหอผู้ป่วยแยก แน่ใจว่าเราไม่สามารถละเลยที่จะระลึกถึงบุคคลเหล่านั้นที่ต้องเผชิญชั่วโมงแห่งความตายเพียงลำพังโดยได้รับความช่วยเหลือจากบุคลากรทางการแพทย์ แต่อยู่ห่างไกลจากครอบครัวของตนเอง

ข้าพเจ้าขอร่วมส่วนในความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานและความโดดเดี่ยวของผู้ที่ไม่ได้รับการสนับสนุนและความช่วยเหลือเนื่องจากสงครามและผลที่ตามมาอันน่าเศร้า สงครามเป็นโรคร้ายทางสังคมที่เลวร้ายที่สุด และจะส่งผลเสียต่อผู้ที่อ่อนแอที่สุด

ในเวลาเดียวกัน จำเป็นที่จะต้องพูดว่า แม้แต่ในประเทศที่มีความสงบสุขและมีทรัพยากรมากขึ้น ความชราและความเจ็บป่วยก็มักจะประสบกับความโดดเดี่ยว และบางครั้งอาจถึงขั้นถูกทอดทิ้งด้วยซ้ำ ความจริงที่น่าเศร้านี้ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากวัฒนธรรมปัจเจกนิยมที่เน้นเรื่องประสิทธิภาพ ทำให้กลายเป็นคนเฉยเมยและไร้ความปรานีเมื่อผู้คนไม่มีความแข็งแกร่งที่จำเป็นในการตามให้ทันอีกต่อไป จากนั้นจึงกลายเป็นวัฒนธรรมแห่งความสูญเสียเปล่า ซึ่ง “บุคคลจะไม่ถูกมองว่ามีคุณค่าสำคัญที่จะต้องได้รับความเคารพและปกป้องอีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกเขาอาจจนหรือพิการ หาก ‘พวกเขาไม่เกิดประโยชน์อะไร’ – เช่นเดียวกับผู้ที่ยังไม่เกิด – หรือ ‘ไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป’ เหมือนคนชรา” (สมณสาส์น ‘ทุกคนเป็นพี่น้องกัน’, ข้อ 18) น่าเศร้าที่วิธีคิดนี้ ยังชี้นำการตัดสินใจทางการเมืองบางอย่างที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับศักดิ์ศรีของมนุษย์และความต้องการของพวกเขา และไม่ได้ส่งเสริมกลยุทธ์และทรัพยากรที่จำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิขั้นพื้นฐานด้านสุขภาพ และการเข้าถึงการรักษาพยาบาล การละทิ้ง กลุ่มผู้เปราะบางและความโดดเดี่ยวของพวกเขา จึงเกิดขึ้นด้วยการลดการดูแล ให้เหลือเพียงบริการด้านสุขภาพเท่านั้น โดยที่สิ่งเหล่านี้ไม่มาพร้อมกับ “พันธสัญญาในการรักษาโรค” ระหว่างแพทย์ ผู้ป่วย และสมาชิกในครอบครัว

เราควรฟังถ้อยคำในพระคัมภีร์อีกครั้ง: “การที่มีมนุษย์อยู่คนเดียวมันไม่ได้!” พระเจ้าตรัสพระวจนะเหล่านี้ตั้งแต่เริ่มต้นของการทรงสร้างและด้วยเหตุนี้ จึงทรงเปิดเผยความหมายอันลึกซึ้งของแผนการของพระองค์เพื่อมนุษยชาติ แต่ในขณะเดียวกัน บาตแผลร้ายแรงของบาป ซึ่งคือบาปเข้ามาโดยสร้างความสงสัย ความแตกแยก ความแตกต่าง และผลที่ตามมาคือความโดดเดี่ยว บาปส่งผลกระทบต่อบุคคลในทุกความสัมพันธ์ของเขา กับพระเจ้า กับตัวเอง กับผู้อื่น กับการสร้างสรรค์ ความโดดเดี่ยวดังกล่าวทำให้เราสูญเสียความหมาย ของการดำรงอยู่ มันพรากความสุขจากความรักไป และทำให้เราประสบกับความรู้สึกกดดันที่ต้องอยู่คนเดียวในช่วงเวลาสำคัญของชีวิต

พี่น้องทั้งหลาย การเยียวยารักษาประการแรกที่เราต้องการเมื่อเจ็บป่วยก็คือความใกล้ชิดที่เปี่ยมด้วยความเห็นอกเห็นใจและความอ่อนโยน ด้วยเหตุนี้ การดูแลผู้ป่วยจึงหมายถึงการดูแลความสัมพันธ์ของเขา ทั้งกับ องค์พระผู้เป็นเจ้า กับบุคคลอื่นๆ – กับสมาชิกในครอบครัว เพื่อนๆ บุคลากร ทางการแพทย์ – กับการสร้างและกับตนเอง สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้เกิดขึ้น ได้หรือเปล่า? แน่ใจว่า มันสามารถทำให้เกิดขึ้นได้ และเราทุกคนถูกเรียกมา เพื่อทำให้สิ่งนี้เกิดเป็นจริงขึ้นมา ให้เราพิจารณาภาพลักษณ์ของชาวสะมาเรียที่ดี (เทียบ ลูคา 10:25-37) ความสามารถของเขาในการชะลอตัวลงและเข้าไป ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น นำไปสู่ความรักอันอ่อนโยนซึ่งเขาใช้ดูแลบาดแผลของ พี่น้องที่ทนทุกข์

ขอให้เราระลึกถึงความจริงสำคัญในชีวิตของเรา เราเข้ามาในโลกนี้ เพราะมีผู้ต้อนรับเรา เราถูกสร้างมาเพื่อความรัก เราถูกเรียกให้เข้าร่วม เป็นหนึ่งเดียวกันและเป็นพี่น้องกัน มิติของการเป็นอยู่ของเรานี้ สนับสนุนเรา โดยเฉพาะในช่วงเวลาแห่งความเจ็บป่วยและความเปราะบาง และเป็นการ บำบัดรักษาอย่างแรกที่เราทุกคนต้องร่วมกันนำมาใช้เพื่อรักษาโรคในสังคม ที่เราอาศัยอยู่

ถึงบรรดาผู้ที่กำลังประสบกับความเจ็บป่วย ไม่ว่าจะเป็นการป่วยแบบชั่วคราวหรือเรื้อรัง ข้าพเจ้าอยากที่จะบอกว่า จงอย่าอายที่จะโยนหาความใกล้ชิดและความอ่อนโยน! จงอย่าเก็บงำความเจ็บป่วยไว้และจงอย่าคิดว่าตนเป็นภาระให้กับผู้อื่น สภาพของผู้ป่วยกระตุ้นให้เราทุกคนถอยห่างจากชีวิตที่วุ่นวายเพื่อค้นพบตัวเองอีกครั้ง